

ת"פ 19121/09/14 - מדינת ישראל נגד סברי אבו מדיעם - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

10 מאי 2017

ת"פ 19121-09-14 מדינת ישראל נ' אבו מדיעם

לפני כבוד השופט אמיר דורון

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עוה"ד שגיא אבנעים

נגד

הנאשם

סברי אבו מדיעם - בעצמו

ע"י ב"כ עו"ד באכר אלפוכרי

גזר דין

רקע

1. הנאשם לאחר הודייתו בעובדות כתב האישום המתוקן בתיק שבכותרת, ובשני תיקים נוספים אותם צירף ובהם הודה, הורשע ביום 30.11.15 בשתי עבירות של העסקת תושב זר השווה שלא כדין, עבירה על סעיף 12א(ב) בחוק הכניסה לישראל, התשי"ב - 1952 (**החוק**), ועבירה אחת של ניסיון העסקת תושב זר השווה שלא כדין, עבירה על סעיף 12א(ב) בחוק, ביחד עם סעיף 25 בחוק העונשין, התשל"ז - 1977, בהתאמה.
2. על פי המתואר בכתב האישום המתוקן בתיק שבכותרת, הנאשם שהיה בעליו של עסק לשטיפת מכוניות ברהט (**העסק**), ניסה להעסיק ביום 21.5.14 תושב השטחים, מבלי שהיה לו אישור שהייה או כניסה לישראל, עת שוחח עימו וביקש ממנו לעבוד בעסק, דבר לא צלח נוכח הגעת שוטר למקום.
3. על פי המתואר בכתב האישום מתוקן בת.פ. 15-03-33523, ביום 23.4.14, בעסק, העסיק הנאשם תושב שטחים ללא אישור עבודה בישראל.
4. על פי המתואר בת.פ. 14-10-53009, ביום 23.12.13, העסיק הנאשם בעסקו לחלקי חילוף ברהט, תושב שטחים מבלי שהיה לו אישור כניסה או שהייה בישראל.

תמצית תסקיר שירות המבחן

5. בתסקירו מיום 20.4.16, סקר שירות המבחן את אורחות חיי הנאשם, הרקע ההשכלתי, המשפחתי (לרבות הבריות) והתעסוקתי שלו, לרבות את עברו הפלילי שכולל הרשעה קודמת בעבירה של העסקת תושב זר שלא כדין משנת 2012. במסגרת הרשעה זו, הושת על הנאשם מאסר מותנה שהינו חב הפעלה בנסיבות תיק זה.

על פי דברי הנאשם לשירות המבחן, הודה הנאשם בביצוע העבירות, אם כי בתחילה התקשה להסביר מעשיו,

נוכח העובדה שהיה מודע למחיר שעלול לשלם על כך. בשלב מאוחר יותר, הסביר הנאשם לשירות המבחן כי הסיבה למעשיו נעוצה ברצונו לחסוך בעלויות העסקת עובדים אחרים, וכן נוכח מצוקה בשל עומס עבודה בעסקיו.

שירות המבחן התרשם כי מדובר בנאשם המביע רצון לתפקוד תקין, אך בעודו משתף את שירות המבחן בקורות חייו, בקשייו ובמצוקותיו, נקט בעמדה קורבנית והתקשה לשתף ביחס לדפוסיו המכשילים. שירות המבחן התרשם כי ההליך המשפטי מחדד עבורו את חומרת מעשיו וההשלכות של מעשים אלו. יש בכך כדי להציב גבולות לנאשם מפני הישנות מעשים דומים בעתיד. התרשמות שירות המבחן, היא כי הנאשם מביע צער על מעשיו, דבר אשר ביחד עם העובדה שמדובר במי שתפקודו במישורים האחרים תקין, מלמדים על כי הפנים את הלקח והמסר שלצידו.

נוכח האמור, ונוכח היות הנאשם אב לחמישה ילדים ובעל מעורבות מצומצמת בפלילים, המליץ שירות המבחן על הפעלת המאסר המותנה בדרך של מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות, לצד ענישה מותנית וקנס משמעותי.

תמצית טיעוני הצדדים:

6. **ב"כ המאשימה**, שהגיש את גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם (ת/2) ביחד עם המאסר המותנה בן ששת החודשים להפעלה (ת/3) ואת טיעונו לעונש בכתב (ת/1), ציין את הערך המוגן שנפגע ממעשי הנאשם - הוא הערך של יכולת המדינה לפקח על הבאים בשעריה, נפגע באופן ממשי ממעשי הנאשם, עת העמיד הנאשם את תושבי המדינה בסכנה מוחשית ומיידית.

ב"כ המאשימה הפנה למדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, וההחמרה המתבקשת נוכח מעשי הנאשם. לדידה של המאשימה, מתחם העונש ההולם את מעשי הנאשם, נע בין 3 חודשי מאסר ברף התחתון, לבין 12 חודשי מאסר ברף העליון, זאת לצד רכיבי ענישה נוספים, כמאסר מותנה, קנס והתחייבות לשיקול דעת בית המשפט.

מדובר בנאשם שכבר קיבל הזדמנות בעבר, עת הושת עליו מאסר מותנה בעבירה זהה. משכך, ונוכח העובדה שמדובר בשלושה מקרים שונים, בנסיבות תיק זה, מדובר בפגיעה חמורה בערך המוגן.

לאחר שבחנה את נסיבות ביצוע העבירה, והמלצת שירות המבחן, עתרה המאשימה להשתת עונש מאסר הממוקם באמצע מתחם הענישה, הפעלת המאסר המותנה במצטבר, מאסר מותנה משמעותי, קנס משמעותי העולה על 10,000 ש"ח והתחייבות להימנע מעבירה, לשיקול דעת בית המשפט.

7. **ב"כ הנאשם** ציין, כי הנאשם הודה ולקח אחריות בהזדמנות הראשונה. מדובר בנאשם בעל עבר פלילי בעבירה זהה, וממועד ביצוע העבירות בה הורשע חלף פרק זמן של כשלוש או ארבע שנים. המועסקים על ידי הנאשם במקרים בהם הודה, היו ילדים שלא הועמדו לדין ושלא נשקפה מהם מסוכנות כלשהי. הנאשם נשוי ואב לחמישה ילדים, שאחד מהם סובל ממחלה קשה. הנאשם הוא המטפל בילדו החולה, ועסקו של

הנאשם הוא מקור הפרנסה היחיד של הנאשם ובני משפחתו.

נוכח רצון הנאשם שלא לפגוע בפרנסתו ובהתקדמותו, ומשלא ביצע כל עבירה ממועד העבירות בהן הורשע, עתר להסתפק בענישה שהיא מאסר בעבודות שירות ולאמץ בכך המלצות שירות המבחן.

8. הנאשם ציין כי יש לו משפחה, מפרנס את ילדיו ומטפל באביו. ציין כי אין לו מקום אחר.

קביעת המתחם ההולם

הערכים המוגנים:

9. הערכים המוגנים שנפגעו בשל מעשי הנאשם במקרה זה הם פגיעה בשלום הציבור ובטחונו, לצד פגיעה בתכלית חוק הכניסה לישראל, המאפשרת למדינה שמירה על גבולותיה ומניעת כניסת זרים לשטחה ללא אישור, זאת מנימוקים ביטחוניים, חברתיים וכלכליים ומתן תמריצים לעוברים על החוק בדמות מקומות תעסוקה והכנסה הצמודה לכך.

מדיניות הענישה הנוהגת:

10. בבחינת הפסיקה הקיימת במקרים דומים, נראה כי קיימת אמירה ברורה של בתי המשפט השונים, בצורך להחמיר בענישה במקרים של עבירת מעביד המעסיק תושב זר השוהה שלא כדין, כמפורט להלן:

ברע"פ 3674/04 מוחמד אבו סאלם נ' מדינת ישראל (12.2.06)(פורסם במאגרים) (הלכת אבו סאלם) נפסק כי -

"...ששיקולי הרתעה - הרתעת היחיד והרתעת הרבים - עדיין שיקולים הם ממעלה עליונה. ... "המעשים שפורטו בסעיף 12א לחוק הכניסה - הלנה, העסקה והסעה של תושב האזור שנכנס לישראל, יושב בה או עובד בה, שלא כדין - הוגדרו מעשי עבירה שענשם בצדם כדי למנוע הגשת סיוע - ואפילו מתוך תמימות - למי שעלולים להיות מפגעים" (פרשת ח'טיב, 773-774); (... בה-בעת, וברוח דברים שאמרנו למעלה, נחזור ונזכור כי יישומה של מדיניות הענישה המחמירה יעשה בכל מקרה לגופו. אפשר אף כי במקרים המתאימים נשרת את טובת הציבור באורח מיטבי בעונשים שאינם דווקא מאסר בפועל, אלא בתמהיל עונשים שהחוק מעמיד לבחירתם של בתי-המשפט."

11. עוד טרם נכנס לתוקפו תיקון 13 לחוק הכניסה לישראל - שבו החמרה בנסיבות מסוימות של הסעת שב"חים, מחד, ובנסיבות אחרות הקלה בנטל הראייתי, מאידך - משהתבהרו קיומם של פערי ענישה עמוקים בין בתי המשפט השונים, בעבירות של הלנה, העסקה או הסעת שוהים בלתי חוקיים, נקבעה ההלכה לעניין מדיניות הענישה הראויה בעבירות אלו, בהלכת אבו סאלם.

הדין בפסק דין "אבו-סאלם" נסב בעיקרו על יישומה של הלכת בית המשפט העליון ברע"פ 5198/01 **טלעת ח'טיב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(1), 769 ("הלכת חטיב"), לפיה, נוכח המצב הביטחוני ובצוק העיתים, ראוי, כי על דרך הכלל ייגזר עונש מאסר בפועל בגין העבירות האמורות.

יישום הלכה זו הוביל, כאמור, לפערי ענישה משמעותיים בין בתי המשפט השונים.

נוכח פערים אלו, הניח כבוד השופט חשין בפסק דין "אבו-סאלם" קווים מנחים לקביעת רמת הענישה בעבירות אלו, אשר תקפים לעניינינו גם היום, ואלו עיקריהם:

"שתי אונות לה להילכת ח'טיב. האונה האחת, נסבה על טיבה של העבירה שבסעיף 12א לחוק הכניסה לישראל. בית-המשפט הזכירנו כי עבירה זו עבירה חמורה היא, וכי העונש הראוי לה הוא עונש מאסר בפועל. האונה השנייה נסבה על החריג, על אותן נסיבות "יוצאות מגדר הרגיל" העשויות לשלול הטלתו של עונש מאסר. ושתי האונות כופפות עצמן לעקרון היסוד בדין העונשין, קרא, כי ענישה בפלילים לעולם ענישה אינדיבידואלית היא".

" כך, למשל, פלוני שבעצימת עיניים הסיע אדם זר משטחי האזור אל תוך ישראל, נוטל על עצמו סיכון רב שכן אין לו כל ערובה כי הנוסע אינו נושא עימו מטען חבלה. פלוני יישפט אפוא לחומרה ומדיניות הענישה תיושם עליו במלואה. שונה הוא עניינו של אלמוני, המסיע בן משפחה או חבר קרוב".

הנה כי כן, מדיניות הענישה המחמירה שנקבעה ב"הלכת חטיב" שרירה וקיימת, כפי המתבקש מטעמיה ומתכלית החוק, אך ברי, כי בזאת אין כדי לגרוע כהוא זה מעקרון הענישה האינדיבידואלית, בעת יישום ההלכה למעשה.

ויפים הם דברי כבוד השופט א' א' לוי ברע"פ 7544/05 **מורד שאולוב נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים] (26.12.05):

"לעניין זה אעיר, כי "הלכת חטיב" מעולם לא קבעה כי בכל מקרה דינו של מבצע עבירות לפי חוק הכניסה לישראל, הוא למאסר ממש. כל שנעשה באותה הלכה היה להדגיש את חומרתן היתרה של העבירות על פי חוק הכניסה לישראל, עקב הסכנה הנשקפת מהן לשלום הציבור, סכנה ששוב אינה טעונה הוכחה. עם זאת, הוסיף בית משפט זה והבהיר, בשורה ארוכה של פסקי דין, כי לעולם יהיה מצווה השופט לתת את דעתו גם לנסיבותיו של כל נאשם העומד בפניו לדין, ולשקול אם ניתן להסתפק בעניינו בענישה מתונה יותר".

12. ברע"פ 6217/05 **וליד חג'אג' ואחרים נ' מדינת ישראל** (27.07.06) (פורסם במאגרים) עמד בית המשפט העליון על הצורך בהחמרת הענישה במקרים דומים, וכי אם לא עומדות לעברין נסיבות יוצאות מגדר הרגיל, יש לגזור עליו, אפילו הוא אדם מהישוב שעשה מעשיו מתוך תמימות או מחמת צורך ודחוק, עונש של מאסר בפועל, בלי לאפשר המרה בעבודות שירות.

"כדי להבהיר מהן אותן נסיבות אשר יצדיקו את יישומה של מדיניות

הענישה המחמירה, הצביע המשנה לנשיא על דוגמאות אחדות שהמכנה המשותף להן הוא הסכנה המוגברת שהן טומנות בחובן: (...) או העסקתם בדרך קבע ממניע כספי או עסקי; ובכלל, "ככל שמעשהו של נאשם מקרב עצמו לליבתה של ההלכה - לסיכון ביטחון הציבור - כן נחמיר עם העברין וניטה ליישם את מדיניות הענישה בחומרתה, וככל שמעשהו של הנאשם ירחק וילך מן הליבה, כן יקטן כוח המשיכה של מדיניות הענישה ויתחזק ממילא משקלם של טעמי הזכות" (כלשון המשנה לנשיא בסעיף 14 לפסק הדין).

13. ברע"פ 1378/06 **ניסן איליאסוב נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) - בחודש פברואר 2005 העסיק הנאשם בעסקו תושב האזור ששהה בישראל שלא כדין. בית משפט השלום גזר עליו שלושה חודשי מאסר בעבודות שירות, קנס בסך 4,000 ש"ח ו-6 חודשים מאסר על תנאי. בערעור החליט בית המשפט המחוזי להעמיד את עונש המאסר על חודשיים בלבד, אך מאחורי סורג ובריח (ההליכים בפני ערכאות קמא הסתיימו לפני שניתן פסק הדין בפרשת אבו-סאלם). בית המשפט העליון התייחס לעבר פלילי של הנאשם, אף כי מתחום אחר, ומשום שזו אינה התנסותו הראשונה בפלילים, היה עליו להקפיד שבעתיים שלא לעבור על החוק. מנגד, לא התעלם מהנמקת בית המשפט המחוזי לפיה "ניתן לומר כי לא מדובר במי שבמודע העסיק שוהה בלתי חוקי ... לא מדובר במי שלא הפנים את חומרת מעשיו, ואף לא מדובר במי שהעסיק אדם שאיננו מוכר לו. נהפוך הוא, המבקש הכיר את השוהה הבלתי חוקי ובטעות סבר, שמדובר במי שיש לו היתר לשהות בישראל כחוק."

בנסיבות אלו נמצא כי שליחתו של המבקש לשאת במאסר ממש, יש לה פן של חומרה מעבר למתחייב. העונש שהושת נותר על כנו בכפוף לשינוי אחד לפיו תקופת המאסר מאחורי סורג ובריח בוטלה.

14. ברע"פ 2201/06 **עזאם מוראד נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) - בחודש אוגוסט 2002 העסיק הנאשם בעסקו תושב האזור ששה בישראל שלא כחוק. בית משפט השלום גזר עליו 35 ימי מאסר, 7 חודשים מאסר על תנאי וקנס בסך 5,000 ש"ח או 45 ימי מאסר תמורתם. בערעור נתן בית המשפט המחוזי דעתו להלכת אבו-סאלם. בית המשפט העליון, קבע כי ההליכים בעניינו של המבקש התקיימו "בתקופת התפר" שבין שתי ההלכות בסוגיית חוק הכניסה לישראל, ואפשר שלו היה נקרא היום מבקש זה לתת את הדין, היה בית המשפט הולך לקראתו ונמנע מגזירתו של מאסר ממש. מדובר בעבירה אותה ביצע המבקש, הנעדר הרשעות קודמות, בשנת 2002, ומאז לא שב לחטוא בפלילים, בכלל, ובעבירה מן הסוג בה הורשע, בפרט. לפיכך ניתן לו רשות ערעור וערעורו התקבל רכיב המאסר בפועל שבגזר הדין בוטל.

15. ברע"פ 5861/11 **יצחק דניאל נ' מדינת ישראל** (18.8.11) (פורסם במאגרים) נדון מקרה שבו היה מדובר בנאשם שעבד ככבאי וביצע עבירה של העסקת תושב שטחים נעדר אישור. לנאשם לא היה עבר פלילי קודם ומדובר היה בתיק היחיד שנפתח במשטרה. בימ"ש שלום הורה על אי הרשעה ונתן צו שירות לטובת הציבור. המדינה הגישה ערעור לבית המשפט המחוזי וערעורה התקבל והנאשם הורשע מאחר ובית המשפט לא השתכנע כי המשך העסקתו ככבאי עלולה להיפגע. ערעורו לבימ"ש העליון נדחה. כבוד השופט רובינשטיין בפסקה ו' לפסק דינו קבע כדלקמן:

"לעיצומם של דברים, הנה בתמצית באשר למעשה ובאשר לעושה. אשר למעשה, כפי שציין בית המשפט המחוזי, העבירה של העסקת שוהה בלתי חוקי, יש בה חומרה מניה וביה, בראש ובראשונה בהקשר בטחוני, ואחריותם של המעסיקים אינה פחותה מזו של השוהים הבלתי חוקיים - שחלקם באים לשם פרנסה, אך חלקם עוברים עבירות רכוש אם לא למעלה מזה (ראו דבריי ברע"פ 7544/05 שאולוב נ' מדינת ישראל). המעסיק, ולו יהיה זה אדם מן היישוב, הנותן יד לחשיפה לסיכונים, ואף שכל מקרה צריך להידון לגופו, קשה ככלל להלום אי הרשעה בכגון דא אלא במקרים נדירים וחריגים. מקרה זה אינו אחד מהם. הנסיבות אינדיבידואליות ימצאו ביטוי על פי רוב בענישה, ואכן במקרה דנא הוטל עונש מקל בו לא יתערב בימ"ש המחוזי. הפרמטרים לאי הרשעה שנקבעו בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ב (3) 337, אינם מתאימים בנדון דידן, שכן עבירה בה עסקין אף היא, כמו שם, מהווה סימפטום להתייחסות חוגים רחבים בחברה בביצוע עבירות מהסוג הנדון".

ועוד לעניין חומרת העבירות האמורות ולדרך יישום מדיניות הענישה בגין, ראה הפסיקה להלן: רעפ 2210/11 מוחמד באזיאן נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים] (24.3.11); רע"פ 1941/09 אנוור עלאדין נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים] (26.3.09); רע"פ 3865/09 עיאדה אמגד נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים] (10.5.09); ע"פ 5044/09 מאיר חיון נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים] (23.6.09); רע"פ 6141/09 עמאר סלהב נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים] (30.7.09).

14. מקצת מהפסיקה הנוהגת במקרים דומים ראה להלן:

א. בת"פ (שלום כפר סבא) 24061-04-12 מדינת ישראל נ' אבשלום חרז (23.12.14), נקבע מתחם ענישה הנע בין מס' שבועות מאסר בפועל ברף התחתון לבין מס' חודשי מאסר בפועל ברף העליון, וגזר את דינו של הנאשם שהורשע בהעסקת שב"ח אחד, ל-31 ימים מאסר בפועל, 4 חודשי מאסר על תנאי וקנס. בית משפט קבע במתחם הענישה נסיבות לחומרה, כי שבועיים קודם לאירוע נשוא תיק זה ביצע הנאשם עבירה דומה והוזהר על ידי שוטרי מגב, כמו כן הנאשם ניהל משפט הוכחות ואין הנאשם זכאי להקלה בעונשו כשם שזכאים נאשמים שבוחרים להודות ליטול אחריות ולחסוך זמן שיפוטי ניכר, בנסיבות לקולא נלקחו הן זמן ניהול המשפט בין ביצוע העבירה לגזר הדין כ-3.5 שנים.

ב. בת"פ (שלום רחובות) 24051-08-12 מדינת ישראל נ' יואל עדי (17.9.2014), קבע בית המשפט מתחם ענישה הנע בין מאסר על תנאי ברף התחתון לבין 8 חודשי מאסר בפועל ברף העליון, וגזר את דינו של הנאשם אשר הורשע בהעסקת 2 שבח"ים, ל-6 חודשי מאסר בפועל, 6 חודשים מאסר על-תנאי. בנסיבות לחומרה - הנאשם העסיק השבח"ים למטרת רווח כלכלי, ביצע עבירה בזמן שהמתין לגזר דין בתיק דומה, תוך הפרת תנאי שחרורו ממעצר, הקשה על רשויות אכיפת החוק, לנאשם עבר פלילי מכביד ומשמעותי, הכולל הרשעות בעבירות דומות. בנסיבות לקולא - הנאשם אב ל-8 ילדים, מפרנס יחיד, הנאשם שהה במעצר בית שנה וחצי, תסקיר שרות מבחן חיובי שהצביע כי הנאשם שינה דרכי חייו, מקיים אורח חיים נורמטיביים, מגלה אחריות, מסייע לילדיו ומממן להם לימודים.

ג. בת.פ (שלום כפר סבא) 48954-02-11 מדינת ישראל נגד קאיתם ברברי (1.7.2013), גזר בית המשפט את דינו של הנאשם אשר הורשע בעבירה של שהייה שלא כדין, העסקת 2 שבח"ים והתחזות לאחר, ל- 6 חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך 10,000 ש"ח. בנסיבות לחומרה, הנאשם שוהה שלא כדין בעצמו מעסיק שוהים שלא כחוק, בעל עבר פלילי בעבירות אלה. בנסיבות לקולא; הנאשם בן 47, גר בטיבה 20 שנים, מרכז חייו בישראל, ילדיו אזרחי ישראל, לא ניתן להשית עליו מעצם מעמדו כשב"ח עבודות שירות ו/או פיקוח, מצוי במעצר בית למעלה משנתיים ללא הפרות, הודה, נטל אחריות וחסך זמן שיפוטי.

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה להחלטה בת.פ. ה זה, הפנתה במשפט להעניש באופן מחמיר במקרים כגון דא. כבוד האדם וחירותו, וכן זכות האדם לאוטונומיה על גופו:

15. במסגרת זו יש לקחת בחשבון את העובדה כי הנאשם היה הציר המרכזי בביצוע העבירות. הנאשם ידע את האיסור הצמוד לעבירות, וידע כי עליו להעסיק עובדים בעלי אישור כניסה ושהייה. אמירות הנאשם לשירות המבחן, מחזקות עמדה זו.

16. הנאשם ביצע את העבירה, כך לשיטתו, נוכח רצונו להימנע מפגיעה כלכלית בעסקו, ובשל העובדה שנוצר מחסור בכוח אדם בעסקו.

17. יש לזכור, כי בסופו של יום, מדובר בביצוע עבירה הפוגע בצורה משמעותית בערך המוגן, עת אפשר הנאשם, בשני מקרים, וניסה לעשות כן במקרה אחד, לשב"ח שהועסק על ידו, תמריץ משמעותי להמשך ביצוע העבירות בעתיד, עת סיפק לו פרנסה ואפשר לשב"ח לשבור שבר. המסר היוצא ממעשי הנאשם, מהווה מסר משמעותי לשוהים בלתי חוקיים כדוגמת המועסקים על ידו, לפיו ככל שיצליחו להשיג את גבולה של המדינה, תמיד ימצא מי שיהא מוכן להעסיקם ולהפוך ביצוע העבירה על ידם למשתלם.

18. הנזק שנגרם ממעשי הנאשם אינו ניכר, אך יש לזכור כי מידת הנזק אינה נמדדת רק אל מול מבחן התוצאה, אלא ובעיקר בעבירות כגון דא, אל מול הנזק האפשרי שעלול היה להיגרם באם היה מדובר בשב"ח שהגיע לישראל ממטרה אחרת שאינה עבודה כאמור, או שמא היה מנצל השהות במקום על מנת לפגוע באזרחי המדינה. טענת ב"כ הנאשם כי מדובר היה בקטינים, אינה נתמכת בעובדות הנטענות בכתבי האישום בהם הודה הנאשם והורשע.

19. יש לזכור, כי בסופו של דבר, מדובר בתקופת העסקה קצרה במיוחד, בת יום בודד בכל אחד מהמקרים, וניסיון להעסיק במקרה אחד. לו היה מדובר בתקופת העסקה ממושכת, או כזו הנפרשת על פני מספר פעמים, הרי שהיה בכך כדי להשליך על קביעתו של מתחם הענישה הראוי בנסיבות העניין.

20. לאחר שבחנתי את הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירה על ידי הנאשם, מידת הפגיעה בערכים אלו, בנסיבות ביצוע העבירה, הרי שאני קובע כי מתחם העונש במקרה זה, נע בין 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, לבין 12 חודשי מאסר בפועל, זאת לצד רכיבי ענישה אחרים.

האם יש מקום לסטייה ממתחם הענישה:

21. אין חולק כי סטייה כזו, אפשרית במקרה בו מתרשם בית המשפט, כי הדרך לשיקום הנאשם פתוחה בפניו.

במקרה דנן, לא התרשמתי מאפיק שיקומי זה בהתייחס לנאשם.

גזירת העונש

22. בעת גזירת העונש, המצוי בתוך המתחם העונש ההולם, או מחוץ לו בהתקיים התנאים המתאימים, יש לבחון את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40'א' לחוק) כפי שהן רלוונטיות לתיק דנן;

א. מדובר בנאשם בעל הרשעה אחת בעבירה זהה משנת 2012. לנאשם אף מאסר מותנה בן ששה חודשים, החב הפעלה בנסיבות תיק זה.

ב. הנזק שעלול להיגרם לנאשם משליחתו הממושכת למאסר של ממש, עלול להוביל לקריסתו הכלכלית, בהיותו המעסיק היחיד במקום עסקו. נזק זה, עלול להשפיע ישירות לא רק על הנאשם, אלא גם על בני משפחתו.

ג. יש לזכור, כי הנאשם הודה באופן מיידי, וחסך בכך זמן שיפוטי יקר. הדבר גם מעיד, על לקיחת האחריות מצד הנאשם למעשיו, והיותו נכון לשלם את המחיר הנדרש בשל כך.

ד. ממועד ביצוע העבירות עד למועד גזר הדין, חלפו להן שלוש או ארבעה שנים בהתאמה. יש ברכיב זה של חלוף הזמן, כדי להקלות את מידת הענישה בנסיבות תיק זה. נתון זה, יש בו כדי להשליך על המידה העונשית הראויה בעצם שליחת הנאשם למאסרו, ויש בה כדי להשפיע על תנועת מטוטלת הענישה, כך שהרכיב הכלכלי שיושג על הנאשם, יהא ניכר יותר וייקח בחשבון את שליחתו למאסר בדרך של עבודות שירות.

23. לאחר ששקלתי את כלל השיקולים לעיל, לקולא ולחומרה, גוזר אני על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 חודשי מאסר בפועל אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות. עבודות השירות יבוצעו במרכז פיס סיעודי בשד' ירושלים 168 בנתיבות במשך 5 ימים בשבוע 8.5 שעות עבודה יומיות.

הובהר לנאשם, כי עליו להישמע לכל הנחיה ו/או הוראה של הממונה על עבודות השירות וכן עליו להבין כי במידה ולא יעשה כן, ו/או במידה ובדיקות לגילוי סם שיערכו בעניינו ימצאו חיוביות, עלול הדבר לגרור הפסקת

עבודות השירות והנאשם ירצה את יתרת עונשו מאחורי סורג ובריח.

מאחר והמועד המומלץ לתחילת ריצוי עבודות השירות חלף לו, הרי שאני קובע כי הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 4.6.17 עד השעה 08:00 במשרדי הממונה על עבודות השירות סמוך לכלא באר שבע.

ב. אני מפעיל בזאת את המאסר המתונה בן ששת החודשים שהושת על הנאשם בת.פ. 26259-02-12 (שלום באר-שבע) ביום 15.11.12 מאסר זה יופעל בחופף למאסר שהושת על הנאשם בעבודות השירות וירוצה באופן זה.

ג. משית על הנאשם, תשלום של קנס בסך של 15,000 ₪ או 150 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בעשרה תשלומים שווים ורצופים, החל מיום 1.7.17 ובכל אחד בחודש לאחריו.

ד. 8 חודשי מאסר מותנה למשך 3 שנים מהיום. מאסר זה יופעל במידה והנאשם יעבור במשך תקופת התנאי כל עבירה על חוק הכניסה לישראל.

ה. הנאשם יחתום על התחייבות בסכום של 15,000 ₪ להימנע מעבירה על חוק הכניסה לישראל במשך שלוש שנים מהיום. היה והנאשם לא יחתום על התחייבות זו תוך 10 ימים מהיום, ייאסר למשך 5 ימים לשם כפיית החתימה על ההתחייבות.

המזכירות תשלח עותק גזר הדין לממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה והודעה היום י"ד אייר תשע"ז, 10/05/2017 במעמד הנוכחים.

אמיר דורון , שופט

הוקלדעלידיגלמלול